

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΓΥΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἄστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνοπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνο-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελλία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφειλοῦσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κ. Φέλιξ Φῶρ (εἰκὼν).—Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Τὸ Νοσο-
κομεῖον τῆς Ἐνώσεως. Ἡ αἴθουσα τῶν ξένων. Γάμος ἐξ ἔρωτος
(ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου).—Τὰ ἐν Βονίτση νοσοκομεῖα τῆς Ἐ-
νώσεως. Ἐπιστολὴ κ. Μαγγίνα.—Γυναικεῖον Συνέδριον ἐν Βρυξέ-
λαις.—Εἶδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

θέλεις, σὲ παρακαλῶ, νὰ καταστήσῃς ὑπεύθυνον τῆς παρού-
σης καταστάσεως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ μας βίου
τὸ πολὺ κοινόν, τὸν πολὺν λαόν καὶ ὄχι ἐκεῖνους καὶ ἐκεῖνας,
αἱ ὁποῖαι τὸν παιδαγωγῶν καὶ τὸν διευθύνουν ;

Ἐγὼ νομίζω ὅτι καλλίτερος καὶ εὐγενέστερος λαὸς ἀπὸ
τὸν ἑλληνικὸν δὲν ὑπάρχει. Καὶ ὅταν λέγω λαόν, δὲν ἐξαιρῶ
βεβαίως τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι καὶ
φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ κρίσιν ἔχουν καὶ
ἐργατικαὶ εἶναι καὶ τὸ συναίσθημα τῆς
ἠθικῆς ἔχουν ἐρριζωμένον μέσα των πε-
ρισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας τοῦ κόσ-
μου γυναῖκας. Ἐν πρᾶγμα μᾶς ἔλειψε
μέχρι σήμερον, ἡ ἀνατροφή, ἡ μόρφω-
σις ἡ ἐθνικὴ, ἡ συμφωνοῦσα πρὸς τὰς
παραδόσεις καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἰδι-
οφυΐαν μας ὡς λαοῦ.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Δὲν εἶχες δίκαιον νὰ πικραθῆς τόσο
δι' ὅσα σοὶ ἔγραψον περὶ τῆς ἐπιπροσῆς
τῶν ἐν τῇ ξένη ἀνατραφειῶν Ἑλληνί-
δων ἐπὶ τοῦ καθόλου ἐθνικοῦ μας βίου,
ἀλλ' οὔτε νὰ θέλῃς νὰ με πείσης ὅτι
καὶ ἐὰν εἶχον τοιαύτην πεποίθησιν, δὲν
ἔπρεπε νὰ τὴν εἶπω.

Νομίζω ὅτι τὰ παθήματα πρέπει νὰ
μᾶς γείνουν μαθήματα, καὶ ὅτι εἶναι
καιρὸς πλέον νὰ ἀρχίσωμεν νὰ θέτωμεν
τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σημείου τῶν ἠθικῶν
καὶ ἐθνικῶν μας τραυμάτων καὶ νὰ ἐπι-
ληφθῶμεν μεζῶλην μας τὴν δύναμιν τῆς
θεραπείας αὐτῶν. Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τοῦ-
λάχιστον ἂς κάμωμεν τὴν ἀρχὴν αὐτὴν·
ἡμεῖς αἱ ὁποῖαι οὔτε πολιτικὰ ἀξιώματα ἔχομεν νὰ διεκδι-
κήσωμεν, οὔτε θέσεις δημοσίας νὰ ἐκλιπαρήσωμεν. Εἰς τί
μᾶς ἐχρησίμευσε, σὲ παρακαλῶ, μέχρι σήμερον ὁ αὐτοθαυ-
μασμὸς καὶ ἡ ἰδέα τῆς φανταστικῆς ὑπεροχῆς μας ἐπὶ τῶν
ἄλλων λαῶν ; Ἀλλὰ καὶ εἰς τί θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἡ τε-
λεία ἀπαισιοδοξία περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἀνορθώσεώς μας,
περὶ τῆς ἀπελπιστικῆς θέσεως, εἰς ἣν εὐρισκόμεθα ; Διατί

Η Κ. ΦΕΛΙΞ ΦΩΡ

σιν νὰ ἴδω ἐν Ἑλλάδι εἰσαγομένην παρὰ τῶν μάλλον ἀνε-
πτυγμένων Ἑλληνίδων καὶ τοιαῦται ἦσαν καὶ εἶναι βε-
βαίως αἱ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκπαιδευθεῖσαι καὶ ἀνατραφεῖ-
σαι. Ὅτι δὲ ἡ τοιαύτη ἀξίωσις μου εἶναι καὶ φυσικὴ, καὶ
δικαία, ὅτι ἐὰν αἱ γυναῖκες μας αὐταὶ ἦσαν ἑλληνικώτεραι
καὶ πατριωτικώτεραι θὰ ἐπέδρων ἐν γένει διαφορετικὰ ἐπὶ
τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, ἀπόδειξις εἶναι αἱ εὐάριθμοι Ἑλληνί-

δες μητέρες και σύζυγοι των Ύψηλωντων και Μουρούζων και άλλων επιφανών ελληνικών εν τη ξένη οικίαν, οι οποίοι διέμειναν μεθ' ἑαυτῶν τὸν μετὰ τῶν ξένων συγχρωτισμὸν γνήσιοι Ἕλληνοί, οἱ ὅποιοι ἐτίμησαν καὶ τιμοῦν καὶ εἰς τὴν ξένην καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ τὸν ἑλληνικὸν οἶκον.

Ἄλλὰ μὲ αὐτὰ δὲν θέλω βεβαίως νὰ μειώσω, οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἔστω τὰς εὐθύναις ἡμῶν ὧν ἐδῶ, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τέλος ἀντὶ νὰ μεταβαλλόμεθα εἰς μαριονέτας καὶ ἀμελετήτας καὶ κατὰ προτίμησιν νὰ ἀσπαζώμεθα ἕλα τὰ ξενικά, ἠδυνάμεθα κάλλιστα νὰ τραπῶμεν ἄλλην ὁδόν, νὰ ἤμεθα πατριωτικώτεροι, ἀφοῦ ἄλλως ἐγεννήθημεν ὑπὸ τὸν ὠραιότερον οὐρανὸν καὶ ὑπὸ τὴν θαυμασιωτέραν φύσιν τῆς ὑψηλῆς, καὶ ἀφοῦ εἴχαμεν ἐδῶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὰ ἀριστουργήματα τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὅποια ὤφειλον νὰ ἐξείρουν εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ πάτρια.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐγενίοντο, διότι, ὡς σοὶ εἶπον καὶ ἄλλοτε, ὡς λαὸς ἤμεθα εἰς νηπιακὴν ἡλικίαν ἀκόμη καὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔλαμπε δὲν ἦτο χρυσός. Τώρα ὅ,τι ἐγενίοντο ἐγενίοντο. Τώρα ἐπέστημεν ὅτι πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν δρόμον· ὅτι πρέπει αἱ ὑψηλότερον εὐρισκόμενα νὰ ἀλλάξωμεν ζῶν καὶ τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ νὰ τεθῶμεν ἐπὶ κεφαλῆς νέας φάσεως ἐθνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς κινήσεως, παρὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνως δύναται νὰ μεταβληθῆ ἢ γένει τὸ κοινωνικὸν καὶ ἠθικὸν μας καθεστῶς. Ἐὰν ὁ Ναπολέων ἐζήτηε ἄλλοτε στρατιώτας παρὰ τῶν μητέρων τῆς Γαλλίας, ἐγὼ χωρὶς νὰ εἶμαι Ναπολέων θὰ ἐζήτηον πολίτας παρὰ τῶν Ἑλληνίδων. Ὁ καιρὸς τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου παρήλαε, φίλη μου. Ὁ καιρὸς καθ' ὃν μόνον στρατιώται ἤρουν διὰ τὴν πρόδον καὶ ὑπεροχὴν ἐνὸς λαοῦ ἐξέλιπεν. Ἡμεῖς σήμερον μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐλάβομεν πικρὰν τοῦ πράγματος πείραν. Στρατιώτας, ἐὰν ὄχι πολλοὺς, ἀλλὰ καλοὺς καὶ ἥρωϊκοὺς, εἴχαμεν βεβαίως. Ἄλλὰ τί ἠδύναντο αὐτοί, ἐὰν ἡ πολιτεία, ἣτις τοὺς ὥλισε τὴν χεῖρα δὲν εἶχε προπαρασκευάσει τὸ ἔδαφος τῆς δράσεως τῶν καταλλήλων; Καὶ ἡ πολιτεία αὕτη, ἡ διοικοῦσα, οὕτως εἶπεῖν, τὸν μηχανισμόν τῆς ἐθνικῆς λειτουργίας ἀπὸ ποίους ἀποτελεῖται καὶ καταρτίζεται, ἐὰν ὄχι ἀπὸ πολίτας; Ἐὰν ἕκαστος ἐκ τῶν πολιτῶν εἶχε συνείσθησιν τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα, θὰ ἐπενέβαινεν ἄρα ἀσκόπως καὶ τυχεῖως εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν δράσιν, θὰ οἰκαιοποιεῖτο δικαίωμα ἀλλότρια, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ τέσσαρτος τοίχου τοῦ γραφείου τοῦ δύναται νὰ διευθύνῃ τὴν τύχην ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους; Αὕτη ἡ πολιτικὴ ὄλων μας πανδαημοσύνη, αὕτη ἡ πανσοφία τῶν τριόδων καὶ τῶν καφενείων καὶ τῶν ταβερνῶν τί ἄλλο προδίδει ἢ τὴν ἐπιπόλαιον μὲρῶσιν τοῦ πολίτου καὶ τὴν ἐλαφρὰν συνείδησιν, μεθ' ἧς διακυβεύει καὶ αὕτη τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἔθνους τοῦ εἰς τὴν ἐπιπολαιότητά του;

Μερικαὶ πικραὶ ἀλήθειαι.

Αἱ ἀλήθειαι εἶναι πάντοτε πικραὶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑφίσταμεθα τὴν πικρίαν αὐτῶν, ἀφοῦ ὡς ἡ κίνησις ἠμποροῦν νὰ μᾶς σώσουν ἀπὸ τὸν ἠθικὸν πυρετὸν, ὁ ὁποῖος ἐνδημεῖ ἀπὸ πολλοῦ πλέον χρόνου εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Λοιπὸν ἐρωτᾷς σύ, διατὶ αἰτιῶμαι τὰς γυναῖκας, διὰ τὰ πολιτικά μας λάθη καὶ τὰ ἐθνικά μας ἀτυχήματα, ἀφοῦ εἰξέωρ καλῶς, ὅτι αὐταὶ οὐδὲν ἔχουν δικαίωμα πολιτικόν, οὐδαμῶς ἐπεμβαίνουν καὶ ἀναμιγνύονται εἰς τὰ τοῦ ἔθνους; Δὲν θέλω νὰ ἐπανκλάβω κοινοτοπίας, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐπανελέθω εἰς ὅ,τι μέχρι σήμερον ὅλος ὁ κόσμος, ὁ σκεπτόμενος καὶ γράφων φρονεῖ καὶ λέγει περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς κοινωνίας. Θὰ σοῦ φέρω μόνον ἓν πολὺ ἀπτόν, πολὺ συγκεκριμένον παράδειγμα περὶ τοῦ πῶς αἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἰδικῶν μας μητέρων ἀντελαμβάνοντο μέχρι σήμερον τὸν προορισμὸν τῶν υἱῶν των.

Ἡ γέννησις υἱοῦ εἶναι βέβαια μέχρι γαυροῦ εἰς τὴν οἰκὸν γένειαν, εἶναι χαρὰ ὑπερτάτη διὰ τοὺς γονεῖς. Θέλεις νὰ ψυχολογήσωμεν ὀλίγον ἐπὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς; Νομίζεις ὅτι ἀπορρεῖ ἀπὸ τὸ αἶσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, τοῦ ὅτι γεννᾶται δηλαδὴ εἰς στρατιώτης ἢ εἰς πολίτης διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος, ὡς συνέβαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες ἀνθρώπων τὰ πολεμικὰ σύμβολα ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ ἀποκτησαντος υἱοῦ; Ὁχι, φίλη μου. Αἱ τοικῦται ἀρχαὶ καὶ οἰκογενειακαὶ παραδόσεις διεγράφησαν σχεδὸν ἀπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας βίου. Τὸ πολὺ πολὺ, αἶσθημα ἐγωῦστικὸν ὑπαγορεύει τὴν χαρὰν αὐτήν. Ὁ υἱὸς θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας. Ἀδιάφορον ἂν ἡ οἰκογένεια αὕτη καὶ ἂν τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι σκοτεινὸν καὶ ἄσημον, καὶ δὲν ἔχει τίποτε νὰ ἀριθμῆ εἰς τὸ παρελθόν. Ἀρκεῖ ὅτι θὰ ὀνομάζεται ὁ μικρὸς ὡς ὁ πατήρ του· ἀρκεῖ ὅτι ὁ πατήρ θὰ ἔχη νὰ ἀκούῃ ἐπανκλαμβανόμενον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ ὄνομά του. Ἀρκεῖ ὅτι θὰ ἀφήσῃ ἓνα διάδοχον εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ εἰς τὴν πελατεῖαν του, ἐὰν εἶναι ἐπιστήμων, ἢ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐὰν εἶναι ὑπάλληλος. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ τὸν πατέρα.

Τώρα θέλεις νὰ ψυχολογήσωμεν καὶ τὴν μητέρα; Ἡ γέννησις κόρης τὴν ἀπελπίζει, διότι ὀφείλει νὰ τὴν προικίσῃ· ὀφείλει νὰ δικαιοκρατήσῃ τὸν οἰκογενειακὸν πλοῦτον μετὰ ξένου. Ἡ γέννησις υἱοῦ τὴν καθιστᾷ εὐτυχῆ, διότι ὄχι μόνον δὲν θὰ δώτῃ, ἀλλὰ θὰ λάβῃ, διότι ὁ υἱὸς αὐτὸς θὰ εἶναι περιζήτητος, διότι θὰ τὴν περιτοχιζοῦν ὅλοι αἱ νόμφοι καὶ τὸ τέκνον τῆς θὰ δύναται νὰ ἐκλέξῃ ἐκείνην, ἣτις μὲ τὸν πλοῦτον τῆς θὰ φέρῃ περισσοτέραν εὐμάρειαν εἰς τὸν οἶκον, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐκολωτέραν ἀποκατάστασιν τῶν ἀδελφῶν, εἰς τὸ ἥσυχον καὶ ἀναπαυτικὸν γῆρας τῶν γονέων. Ἐπειτα αὐτὸς εἶναι ἄνδρας καὶ θὰ κάμῃ εἰς τὸ μέλλον ὅ,τι θέλῃ καὶ θὰ εἶναι ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος καὶ οἱ γονεῖς δὲν θὰ φέρουν δι' αὐτὸν ἕσας εὐθύναις διὰ τὴν κόρην.

Δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ γονεῖς σκέπτονται οὕτω, βεβαίως ὅμως ἡ μεγαλητέρα μερὶς αὐτῶν ἀπὸ τοιαῦτα ἐμφορεῖται αἰσθήματα, ἀπὸ τοιαύτας ἐμπνέεται ἀρχὰς καὶ ιδέας. Ἐννοεῖς δὲ ὅτι καὶ ἡ διδραμένη ἀνατροπὴ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι τὴν κανονίζουσι καὶ παρὰ τῶν ὁποίων ἀπορροῦν. Ὁ υἱὸς ἀνατρέφεται ὡς μικρὸς ἄρχων, μέλλων νὰ δράσῃ ἐν πλήρει παρὰ πάντων ἀνεξαρτησία, μέλλων νὰ εὖρῃ ἔτοιμα χρήματα ἀποκτηθέντα ὑπὸ τῶν μύθων καὶ τοῦ ἰδρωτὸς ἄλλου· μέλλων νὰ ζήσῃ τέλος ὄχι ὡς ὀφείλει καὶ ὡς ἔχει καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ ὡς θὰ τοῦ ἀρέσῃ, καὶ ὡς θὰ νομίζῃ ἀνετώτερον καὶ καλλίτερον ἢ μὴ λέξει ὁ ἀνὴρ ἀνατρέφεται μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἔχει πολλὰ

δικαιώματα καὶ ἐλάχιστα ἐν τῇ ζωῇ καθήκοντα.

Ἦτο τοιοῦτον δὲ πνεῦμα καὶ τοιαύτας ιδέας καὶ ἀρχὰς ἀνατρέφόμενος δὲν φέρει βεβαίως ἐν τῇ ζωῇ τὰ ἠθικά καὶ πνευματικὰ ἐφόδια, τὰ δημιουργοῦντα τοὺς μεγάλους χαρακτῆρας καὶ τὰ ὑπέροχα πνεύματα, δὲν δύναται νὰ ἀποβῆ ἢ σπανίως καὶ ὅμως ἐξαιρετικῶς προσωπικότης ἐπιβάλλουσα, κραταιά, ἀκατάβλητος, νοῦς δεξιὸς εἰς αὐτενεργὸν δράσιν, χεῖρ στιβαρά, δυναμένη νὰ στρέφῃ μὲ ἀποφασιστικότητά τὸ πηδάλιον τῆς τύχης, ἀδιάφορον ἂν περὶ ἰδίων ἢ περὶ κοινῶν πραγμάτων πρόκειται. Δὲν μορφώνεται ἐν μὴ λέξει ὁ ἀνὴρ, ὡς ἀνὴρ ἀλλ' ὡς ἀρχοντίσκος, ὡς τυραννίσκος, διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ὁποίου ἄλλοι ὀφείλουσι νὰ ἐργασθοῦν, ἄλλοι νὰ προπαρασκευάσων τὸ ἔδαφος. Τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς τὰ ἀποτελέσματα γίνονται βεβαίως καταληπτὰ καὶ καθ' ἑκάστην εἰς τὸν ἰδιωτικὸν καὶ οἰκογενειακὸν βίον, εἰς τὰ δυστυχῆ συνοικέσια, εἰς τὴν ἀβίωτον, κατὰ τὸ πλεῖστον, ζῶν τῶν νέων συζύγων, ἰδικίτατα ὅμως ἐγένοντο καταληπτὰ σήμερον εἰς τὴν μεγάλην δοκιμασίαν, εἰς τὴν ὑπεβλήθημεν ὡς ἔθνος καὶ ὡς λαός.

Μόνη ἡ πληθὺς τῶν νέων καὶ σφριγόντων ἀνδρῶν, οἵτινες συνεζήτουν εἰς τὰς τριόδους τὴν πορείαν τοῦ πολέμου καὶ ἐστοιχηματίζον περὶ τῆς προσεχοῦς καταλήψεως τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ Ἐγγεῖ, καὶ ὑβρίζαν βασιλείαν καὶ κυβερνήσεις, διότι δὲν εἶχον προπαρασκευασθῆ καταλλήλως καὶ ἠπέλουν στάσεις καὶ ἀνατροπὰς, ἐνῶ ἄνδρες συνομήλικές των ἀνήκοντες εἰς ξένους λαοὺς καὶ ξένα ἔθνη ἤρχοντο καὶ προσέφερον τὸν βραχίονα καὶ τὸ αἶμά των ὑπὲρ τῆς χώρας μας, μόνον τοῦτο ἀρκεῖ, ἵνα δώτῃ τὸ μέτρον τῆς πεποιθήσεως, ἣν ἔχει σχηματίζει, κατὰ τὸ πολὺ, ἡ νεολαία μας περὶ τοῦ ἀνευθύνου τοῦ βίου τῆς, περὶ τοῦ ἄνευ οὐδεμιᾶς δράσεως καὶ αὐτενεργείας προορισμοῦ τῆς, περὶ τοῦ ἀσκόπου τῆς ὑπάρξεώς της.

Καὶ εἰς τοῦτο πταίει κατὰ τὸ πολὺ ὁ οἶκος, πταίει ἡ μήτηρ, ἣτις βασιλεύει εἰς τὸν οἶκον αὐτὸν καὶ ἣτις ἐὰν εἶχε σκεπτεράν ιδέαν τῆς ἀποστολῆς τῆς, ὡς παράγοντος τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς εὐδαιμονίας, κατὰ διάφορον ἐντελῶς τρόπον θὰ διεμόρφωνε τὸν χαρακτῆρα καὶ θὰ διέπλαττε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα τοῦ υἱοῦ τῆς, τοῦ προωρισμένου, ὄχι μόνον νὰ συνεχίσῃ τὴν οἰκογένειαν, ἀλλὰ καὶ νὰ λαμπρύνῃ καὶ τιμῆσῃ καὶ δοξάσῃ καὶ αὐτὴν καὶ τὴν πατρίδα.

Νοσοκομεῖον «Ἐνωσέως Ἑλληνίδων»

Δὲν εἰξέωρ δικτὶ δὲν ἐπενοήθη ἄλλη λέξις διὰ τὰ ἰδρύματα, τὰ προωρισμένα πρὸς περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου τῆς κοινῆς λέξεως *νοσοκομεῖον*. Ὑπάρχει τόση μεγάλη διαφορὰ μετὰ τὸν τραυματίου καὶ ἀσθενοῦς, ὑπάρχει τοιαύτη ἀντίθεσις μετὰ τῆς φυσικῆς καὶ ψυχολογικῆς καταστάσεως τούτου καὶ ἐκείνου, ὥστε νὰ ἀποβῇ ἀδικαιολόγητος ἡ ταυτότης τοῦ τίτλου τῶν δικημάτων αὐτῶν. Ὁ πόνος εἶναι βεβαίως ὁ κοινὸς κληρὸς τοῦ τραυματίου καὶ τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ πόση διαφορὰ μετὰ τὸ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἐξ ἀδυναμίας ἀποστερεῖ τῶν ἀγαθῶν τῆς υγείας καὶ ἐκείνου, ὅστις οἰκαιοθελῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν μεγάλου καὶ εὐγενοῦς καθήκοντος, πρὸς πραγματοποίησιν εὐγενοῦς ιδεώδους, ἐνῶ ὑγιαίνει καὶ εἶναι ὅλος ζωῇ καὶ δράσει, θυσιάζει καὶ ὑγείαν καὶ ζῶν εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν τοῦ καθήκοντος.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εἰκὼν τῶν νοσοκομείων τοῦ πολέμου εἶ-

ναι ὅλος διάφορος τῆς τῶν νοσοκομείων τῶν κοινῶν ἀσθενῶν. Ἐκ τούτων ἀποκομίζετε ἐντυπώσεις οἴκου καὶ συμπαθείας μόνον. Εἰς ἐκεῖνα καταλαμβάνεσθε ὑπὸ ἐνθουσιώδους θαυμασμοῦ, ὑπὸ στοργικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ σεβασμοῦ. Ὁ νέος τραυματίας, τοῦ ὁποίου αἱ παρειαὶ χρωματίζονται ὑπὸ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων τῆς φυσικῆς ἀκμῆς καὶ υγείας, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀντανκλοῦν ἕλην τὴν ψυχικὴν εὐχαρίστησιν, ὅλην τὴν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος ἀπορρέουσαν ποιήσιν, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά σκιρτᾷ διὰ πᾶσαν τῆς ζωῆς χαρὰν, ἐνῶ τὸ σῶμα ἀλγεῖ καὶ πάσχει καὶ μένει ἀδρανές, ὁ νέος τραυματίας, τοῦ ὁποίου αἱ ὕδουραὶ πληγαὶ καὶ αἱ διατραπημέναι σάρκες καὶ τὰ συντριμμένα κόκκαλα σὰς ἐνθυμίζουσαν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τί ἔπραξεν, ὅπως ὑπερκασιπῆ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος, ἣτις εἶναι καὶ ἡ ἰδικὴ σας τιμὴ, ἀποτελεῖ πρόσωπον σεβαστόν, ἠρωϊκόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου πάντες οἱ λοιποὶ, ὅταν ἴψηλὰ καὶ ἂν εὐρίσκωνται καὶ οἰουσδήποτε τίτλους καὶ ἂν φέρουν, αἰσθάνονται τὴν μικροτητά των.

Τὸ αἶσθημα αὐτὸ μὲ καταλαμβάνει, φίλη μου, πάντοτε ὁσάκις εἰσερχομαι εἰς τὸ ἐνταῦθα Νοσοκομεῖον τῆς «Ἐνωσέως», τὸ ἐγκατεστημένον εἰς τὸ μεγалоπρεπὲς μέγαρον τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, τὸ ὁποῖον ὁ πρῶν ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν πατριωτικώτατα προσέφερεν εἰς τὴν «Ἐνωσιν», ὅπως ἐγκαταστήσῃ ἐν αὐτῷ τὸ Νοσοκομεῖον τῆς. Τὸ αἶσθημα αὐτὸ μὲ καταλαμβάνει ἐξ ἴσου καὶ πρὸ τοῦ ἀπλοῦ τραυματίου στρατιώτου καὶ πρὸ τοῦ γαλονοπόρου ἀξιωματικοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ πρὸ τοῦ ἐθελοντοῦ, ὅστις οἰκαιοθελῶς καὶ χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσιν ἦλθε νὰ χύσῃ τὸ αἶμά του ὑπὲρ τῆς ὑπερκασιπείσεως καὶ τῆς τιμῆς τῆς χώρας μας. Ὅταν δὲ ὁ ἐθελοντὴς οὗτος ἀνήκῃ εἰς ξένον λαὸν καὶ ξένον ἔθνος, ὅταν οὐδὲν ἄλλο αἶσθημα τὸν συνδέῃ πρὸς ἡμᾶς ἢ τὸ αἶσθημα τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ ἀρχαῖον τῆς χώρας μας μεγαλεῖον, τότε ἀληθῶς μὲ καταλαμβάνει ζωηρὸς πόθος νὰ γονυπετήσω πρὸ τῆς κλίνης του ὡς πρὸ τῆς εἰκόνας ἀγίου καὶ νὰ φιλήσω μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ τὰς ἄκρας τῆς αἵματοβρέξεως σινδόνος του, τὴν ὁποῖαν μεταβάλλει εἰς κειμήλιον ἱερὸν τὸ μετὰ τόσης ἀφιλοκερδείας καὶ αὐταπαρνήσεως χυθὲν αἶμά του.

Διὰ τοῦτο κατὰ προτίμησιν θὰ σοὶ ὁμιλήσω σήμερον περὶ τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ νουσηλεύονται οἱ ἐκ τῆς Λεγεῶνος τῶν Φιλελλήνων καὶ Γαριβαλδινοὶ τινες, πάντες ἠρωϊκώτατα ἀγωνισθέντες καὶ μετὰ θαυμαστῆς καρτερίας ὑποφέροντες τοὺς πόνους των.

Ὅλοι των, μωρῶμενοι, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν, εὐθυμοὶ, ζωηροὶ ὡς ὅλοι οἱ μεσημβρινοὶ λαοὶ, φύσει ποιητικαί, ὡς ἀπόγονοι τοῦ Δάντου καὶ τοῦ Περτράρχου, ἀποτελοῦν τοὺς ἐντελεστεροὺς τύπους τοῦ ἥρωος, τοῦ δεχομένου ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν μὀλυβδὸν μὲ μειδίωμα καὶ ὀμιλοῦντος περὶ τοῦ θανάτου μὲ γαλήνην καὶ γέλωτα, καὶ μὲ παιδικὴν ἀπλοϊκότητα καὶ ἀφέλειαν διερχομένου τὴν ζῶν.

Ἡ αἰθουτὰ των, μία τῶν ὠραιότερων αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου Μαυρομιχάλη, εἶναι οὕτω ἐν εἶδος εὐρωπαϊκοῦ ἐντευκτηρίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντὶ ἐπίπλων πολυτελῶν παρατάσσονται εἰς δύο σειρὰς αἱ ἐκ καθαρῶν ἀπαστράπτουσαι κλίνας των, τοῦ τελευταίου ὑγεινοῦ συστήματος, μὲ τὰς μικρὰς λευκὰς τραπέζας των, τὰς καταφόρους πάντοτε ἀπὸ ἄνθη.

Ἐδῶ οὔτε κατῆφει, οὔτε γογγυσμοί, οὔτε μορφαμοί πό-
νου, οὔτε μεμψιμοιρίαι. Πρόσωπα ζωηρά, μειδιῶντα πάντοτε,
μειδιῶντα αἰωνίως καὶ ὅταν πολὺ πονοῦν ἀκόμη καὶ ὅταν
πυρετός ἰσχυρὸς καίη τὸ μέτωπον καὶ δίδῃ εἰς τὰ χεῖλη καὶ
τὰς πρειαὶς φλογισμένην ὄψιν, καὶ ζηρκίνη τὴν γλῶσ-
σαν εἰς τὸ στόμα καὶ κάμνη νὰ σπινθηροβολῇ τὸ βλέμμα καὶ
νὰ θερμαίνεται καὶ αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα.

Εὐθὺς δὲ ὡς τοὺς ἰσχυροὺς πόνους διαδεχθῆ σχετικὴ ἀνα-
κούφισις, εὐθὺς ὡς ὁ πυρετός καταπαύσῃ καὶ τὰ τέως φλέ-
γοντα χεῖλη δροσισθῶν καὶ τὸ ὄμμα ἀνακτῆσθαι τὴν γλυκεῖαν
διάγειαν του, τὸ μειδιάμα διαδέχεται ἡ εὐθυμία καὶ ὁ γέλως
καὶ αἱ συζητήσεις αἱ φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ, καὶ αἱ
ἀναμνήσεις τοῦ πολέμου, καὶ ἡ ἀφήγησις τῶν ἡρωϊκῶν κα-
τορθωμάτων τῶν διασημοτέρων ἀγωνιστῶν.

Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ βάθος παρὰ τὸ πρὸς τὸν ἐξώστην παρά-
θυρον ἐξαπλοῦται μὲ τὸν βραχίονα τὸν ἀριστερὸν συντετριμ-
μένον εἰς μελαγχροινὸς νέος, ὁ Giovauni Battista Montanari
μὲ φυσιογνωμίαν ζωηράν, ἐκφραστικωτάτην, μὲ μεγάλα
μαῦρα μάτια, τέκνον γνήσιον τῆς ὠραίας Νεαπόλεως, ὄλος
ζωὴ καὶ σφρίγγος, ἐρριμμένος ἐπὶ τῆς κλίνης ὡς κολοσσὸς μὲ
τὸν ἐντὸς τοῦ γόφου εἰς ἀκινήσιαν καταδικασμένον βραχίονά
του, ὃν ἀποζημιώνει διὰ τῆς ἀπαύστου κινήσεως καὶ μετα-
τοπίσεως ὁ ἔτερος, ὁ ὑγιῶς ἔχων. Ζωηρὸς ἀδάμαστος, ἀνυπό-
τακτος ποιητικὴ φύσις, περιστοιχισμένος ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ
ἀγαπητοὺς ποιητάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτην θέσιν κατέ-
χει ὁ Alfred de Musset, ἄλλοτε ἀπαγγέλλει ὠραίους στί-
χους, ἄλλοτε ἐτοιμάζεται νὰ διοργανώσῃ μετὰ τῶν ἄλλων
μουσικὴν συναυλίαν, — ἡ ὁποία ὁμῶς διακόπτεται ὑπὸ τοῦ
αὐστηροῦ βλέμματος τῆς νοσοκόμου τοῦ θαλάμου — καὶ ἄλ-
λοτε μὲ λέξεις θερμὰς διηγεῖται τὴν νοσταλγίαν, ἣν αἰσθάνε-
ται διὰ τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα, la bella Napoli, μα-
κρὰν τῆς ὁποίας ἀπορεῖ πῶς ἤμποροῦν νὰ ζοῦν ἄλλοι ἄν-
θρωποι.

Παρ' αὐτὸν ἄλλη φυσιογνωμία ἐπίσης ζωηρὰ καὶ θερμάει-
μος, εἶναι ἡ τοῦ Salvatore de Angelis, πυρότριχος φλωρεντίνου,
ὁ ὁποῖος ἀποφάνεται ὅτι ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰταλία εἶναι αἱ
ὠραιότεραι καὶ αἱ εὐγενέστεραι τοῦ κόσμου χώραι, ὁ ὁποῖος
δὲν βλέπει τὴν ὄραν νὰ πεταχθῆ ἔξω τῆς κλίνης του, ἐν ᾗ
τὸν κρατεῖ κλινὴν τραῦμα τοῦ ποδός. Τὴν σφαῖραν μόλις πρό-
τινος ἐξαχθεῖσαν, φυλάσσει ὡς πολύτιμον τοῦ πολέμου ἐνθύ-
μιον, αὐτὸς ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει νὰ περιηγηθῆ τὴν Ἑλλάδα
καὶ εὐθὺς ὡς ἐκνήρυξεν ὁ πόλεμος ἔσπευσε νὰ ὑπερκασιπθῆ
αὐτὴν, χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὸ μικρὸν καὶ ὀρφανὸν μητρὸς τέκνον
του, τὸ διατρέξαν τὸν κίνδυνον νὰ ἀπορρανωθῆ καὶ τοῦ νέου
πατρὸς του.

Παρὰ τοῦτον φυσιογνωμία γνωστὴ, φυσιογνωμία συναδέλ-
φου, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχεν ἐπισκεφθῆ πρὸ τῆς εἰς Θεσσαλίαν
ἀναχωρήσεώς του, ἡ τοῦ Carlo Giachetti, τοῦ ἀναποκροῦ
τοῦ Βῆματος τῆς Ρώμης. Οὗτος κατήνησεν ἀγνώριστος
ὑπὸ τὴν σφαιρὴν τοῦ βράμβχκος καὶ τῶν ἐπιπέδων αἱ ὁποῖαι
περιβάλλον τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα. Ἡ σφαί-
ρα εἶχε διέλθει ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ λαιμοῦ καὶ εἶχε
σφηνωθῆ εἰς τὴν δεξιὰν σαγόναν ὅθεν ἐξήχθη πρὸ ἡμερῶν,
ἵνα ἀναρτηθῆ ὡς μετάλλιον τιμῆς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἥρωος
δημοσιογράφου, ὅστις πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του διεκινδύ-

νευσε τόσο γενναίως τὴν ζωὴν του εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς.
Ὁ Giachetti εἶναι ἐπίσης ἐκ τῶν ζωηροτέρων, οἱ διάλογοί του
δὲ καὶ αἱ συζητήσεις του μὲ τὸν ἀπέναντί του Bartolli, ζαν-
θὸν καὶ συμπαθέστατον ἀξιωματικὸν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ
τῆς Ἰταλίας, εἶναι ἀτελείωτοι. Εἰζέυρε νὰ παρακολουθῆ τὰς
μάχας, ὄχι μόνον ὡς πολεμιστῆς ἄλλα καὶ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν
δημοσιογράφου. — Ἐνθυμεῖσθαι τὴν μάχην εἰς τὸ Βελεστῖνον,
λέγει εἰς τὸν πλαγινόν του· τί ὠραῖον, τί θαυμάσιον πρᾶγμα!
Καὶ ἀρχίζει ἡ περιγραφή καὶ τὸ ζυ ζυ ζυ τῶν σφαιρῶν καὶ τὸ
μπάμ, μπούμ, εἰς τὸ ὁποῖον ὄλοι ἐνθουσιῶντες μὲ μάτια λαμ-
πυρίζοντα, μὲ τὰς χεῖρας — ὅσοι τὰς ἔχουν ἐλευθέρως — προ-
τεταμένως, λαμβάνουν μέρος, μέχρις οὗ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐ-
παναφερθοῦν εἰς τὴν τάξιν παρὰ τῆς ἐποπτρίας τῶν κάτω
θαλάμων δὸς Ἀμαλίας Παπαηλιοπούλου, τῆς γοητευτικῆς,
ταύτης κόρης, ἡ ὁποία τοὺς κρατεῖ πειθινοὺς εἰς τὰς δικ-
ταγὰς της μὲ ἐν μόνον βλέμμα της καλόν, ἀδελφικόν, καὶ
ἡ ὁποία ἀκούραστος ἀπὸ πρῶτες μέχρι μεσονυκτίου καὶ ὡς
βοηθὸς ἐργάζεται μετὰ τοῦ χειρουργοῦ κ. Μπαλάνου καὶ διὰ
τὰ πάντα φροντίζει καὶ τὸν καθ' ἑνὸς κρατεῖ εἰς τὴν θέσιν
του, βοηθοῦσα οὕτω μεγάλως τὸ ἔργον τῆς διευθυντρίας καὶ
ἐφόρου κ. Φανῆς Πάλλη, ἡ ὁποία ἑλληνικωτέρως σχεδὸν
τῶν Ἑλληνίδων καὶ οἶκον καὶ τέκνα ἐγκατέλειπε χάριν τῶν
νοσοκομείων τῆς «Ἐνώσεως», ἧς ἀποτελεῖ σπουδαῖον καὶ πο-
λύτιμον παράγοντα.

Μετὰ τὸν Luigi Bartolli, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει ὅτι εἰς τὸ πε-
δῖον τῆς μάχης καὶ καπνὸς φρέσκος σκλάτα εἶναι πολύτιμος
τροφή, ὅταν κανεὶς συνειθίσῃ νὰ νηστεύῃ, ὁ ὁποῖος ὡς
προχθὲς ἀκόμη ἤλιπεν ὅτι εὐθὺς ὡς κλείσῃ ἡ πληγὴ του θὰ
ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν τὸ ὄπλον του καὶ θὰ ἐξκολληθῆ ἀ-
γωνιζόμενος, ἔρχεται ὁ Eraldo Resio ὑπολοχγὸς Γαριβελ-
δινός, ἡττοχός, ἡμερὸς γλυκίος, μὲ τὰς δύο κνήμας συντετρι-
μένως, μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν ἀνεξάντλητον, ὁ Fran-
cesco Torti Ἐνετός, πολὺγλωσσος, περιηγηθεὶς τὴν Ἀμε-
ρικὴν, βραβείως εἰς τὴν κοιλίαν τραυματισμένος καὶ ὁ Nicolas
Colaussi κλείου τὸν κατάλογον τῶν ζένων τῆς αἰθούσης ταύ-
της, ἡ ὁποία φέρει ἰδίαν φυσιογνωμίαν, ἴδιον τύπον, διαφο-
ρον ὄψιν τῶν ἄλλων αἰθουσῶν, περὶ τῶν ὁποίων θὰ σοὶ γράψω
εἰς τὴν προσεχῆ μου.

ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἐκτείνων τὰς πλατείας εὐπατρίδου χωρικοῦ χειρὰς του
εἰς τὸ πῦρ, ὕπερ ἕκαστε ζωηρὸν ἐν τῇ ἐστία, φωτίζον κάλλιον
τοῦ λαμπτήρος εὐρεῖαν αἰθουσαν ἐπιστρωμένην διὰ παλαιῶν
ταπητοφυλάτων καὶ ἐστολισμένην διὰ βαρέων ἐπίπλων ἐκ
δρυός, ὁ κ. Ροτούα ἠρώτησεν: — Λοιπὸν τὸ συνοικέσιον τοῦτο
σὰς ἀρέσκει, κυρία;

— Βεβαίως! Αἱ γὰρ τοῦ κ. Δε-Πρεσινὸν συνορεύουσι μετὰ
τῶν ἡμετέρων, εἶνε κάτοχος μεγίστης περιουσίας καὶ ἔχει
καλοὺς συγγενεῖς.

— Καὶ ὑμεῖς, δεσποινὶς Ματθίλδη, ἦτις εἴσθε ἡ μᾶλλον
ἐνδιαφερομένη, τίνα γνώμην ἔχετε;

— Ὅπως ἐρυθρίωσα διότι ἐμελλε νὰ δικτυώσῃ ἐπὶ τοῦ ἄν-
τικειμένου τούτου τὴν ἰδέαν της, ἡ νεανὶς ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν
τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της ὕπερ ἐφώτιζον δύο μεγάλοι γλαυκοὶ

ὀφθαλμοί, ἐπιμόνως κεκλημένοι μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ κεντή-
ματός της καὶ ἀπήνησεν ἐξ ἡμισείας σοβαρὰ καὶ στωικὴ:
— Ἀφοῦ αἱ γὰρ τοῦ κ. Δε-Πρεσινὸν συνορεύουσι μετὰ τῶν
ἡμετέρων. . .

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ κ. Ροτούα, ἀνορθῶν τὸ ὑψηλὸν του
ἀνάστημα. Ὑπάγω ἐσπευσμένως νὰ εἰδοποιήσω τὸν φίλον,
ὅστις ἀνυπομονεῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν τύχην του.

Τοῦ γέροντος ἀναχωρήσαντος, αἱ δύο γυναῖκες ἐπὶ
μῖαν στιγμὴν εἰργάσθησαν σιωπηλαί, ὡς ἀπεροφημένοι ἐκ
τῆς ἐργασίας τῆς βελόνης των, εἶτα ἡ κ. Μαρκέ, ἀνακλι-
θεῖσα ἐπὶ τῆς ἔδρας της καὶ ἀφήσασα τὰς χεῖρας νὰ κατα-
πέσασιν ἐπὶ τῶν γονάτων της εἶπεν; Ἡ αἴτησις τοῦ κ. Δε-
Πρεσινὸν δὲν σὲ μαγεύει, κόρη μου;

Ἐκπεληγημένη ἡ νεανὶς ἀπεκρίθη; Τὸ πιστεύεις! Τῷ
ὄντι τὸ σχέδιον τοῦτο τῆς ἐνώσεως τὴν εὐρίσκον ἀδιάφορον.
Ἡ μήτηρ της μὲ κεφαλήν ἀπησχολημένην πρὸ παντός ὑπὸ
τοῦ ὕλικου βίου, τὴν εἶχε μάθει νὰ θεωρῆ τὸν γάμον ὡς ἐπα-
κολούθημα τοῦ νεανικοῦ βίου ἐν ᾧ, ἀντὶ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ
ἄθη της καὶ τὸ κλειδοκύμβαλόν της, θ' ἀνελάμβανε τὸ φορ-
τίον τῆς οἰκίας, τὴν φροντίδα νὰ λαμβάνῃ καὶ νὰ ἀποπέμψῃ
τοὺς θεράποντας. Περὶ ἔρωτος, περὶ συζυγικοῦ βίου καὶ τῶν
τέρψεων αὐτοῦ ἡ κ. Μαρκέ δὲν τῆ εἶχε κάμει τὸν ἐλάχιστον
ὑπαιτιγμόν. Κατὰ τὰς ἰδέας ταύτης, ὁ γάμος ἦτο αὐξήσις
κητηματικῆς περιουσίας — τὸ μόνον ὅπερ εἶχεν ἀξίαν τινὰ εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς της — τὰ λοιπὰ δὲν ὑφίσταντο οὐδὲ ὅπως.
Ἀβροτέρως, ἀνεπτύξως τελειότερας, καί τοι ζῶσα ἐν μέσῳ
τῆς ἀτμοσφαιρας ταύτης, ἡ Ματθίλδη δὲν ἐσκέπτετο τοῦτο
καὶ ἐπεθύμει ἄλλο τι ἐν τῇ σχεδιδυομένη ἐνώσει ἢ αὐξήσιν
πλούτου.

— Εὐρίσκω τὸν κ. Δε-Πρεσινὸν ὀλίγον χονδρόν, εἶπεν ἡ
νεανὶς. . . Ἄν εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς θὰ ἐπροτίμων
τὸν Ροβέρτον Φρενέζ.

— Τὸν Ροβέρτον Φρενέζ! ἐκράυγασεν ἡ μήτηρ μετ' ἀγα-
νακτῆσεως, ἀστεΐζεσαι; Ἐννέον ὅστις δὲν ἔχει ἄλλο τι
εἰμὴ μικρὰν ἔπαυλιν!

Ὑπὸ νεκρὰν φυτεῖαν ζυγίων τοῦ μεγάλου πάρκου, πλήρη
σκιάς καὶ δρόσου, ἐν ᾗ σπάνιαι ἀκτῖνες ἡλίου ἀδιακρίτως πα-
ρεισδύονται διὰ μέσου τῶν ὀδοντωτῶν ἐντομῶν τῶν φύλλων
διατρέχουσιν ἐν εἴδει λεπτῶν φωτεινῶν γραμμῶν ἐπὶ τῆς κι-
τρίνης ἄμμου, ἡ Ματθίλδη περιπατεῖ ἡσύχως διὰ μικρῶν
βρυάτων. Παραπλεύρως αὐτῆς βαδίζει ὁ Ροβέρτος Φρενέζ,
μὲ ὄψιν κατηρῆ. — Λοιπὸν, εἶπεν αἴφνης, νυμφεύσθε τὸν κ.
Δε-Πρεσινὸν; Καὶ εἴσθε εὐτυχῆς δ' αὐτοῦ;

— Ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι μία νεανὶς εὐχαριστεῖται πάντοτε
ὅταν ὑπανδρευθῆται.

— Ἄ! εἶπεν ἐκεῖνος ἀπλῶς.

Ἄλλ' ἡ ἐπιφώνησις αὕτη ἐνεῖχε τι τόπον ὀδυνηρὸν ὥστε ἡ
Ματθίλδη τὸν παρετήρησεν ἐκπεληγημένη. Ἐπροχώρησαν
εἰσέτι σιωπηλῶς, φοβίζοντες τὰ πτηνὰ ἄτινα ἐπέτων περίξ
αὐτῶν, ἐκβάλλοντα μικρὰς κραυγὰς τρόμου, εἶτα ὁ Ροβέρτος
προσέθηκεν ἐν εἴδει μονολόγου:

— Οὕτω πλάττετε σχέδια διὰ τὸ μέλλον, ἄτινα πλη-
ροῦσι τὴν καρδίαν σας χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, μεθύετε ἐξ
ἐλπίδων, εἶτα ὁ κτηνώδης βίος ἀνελίσσεται ἐν πλήρει ἀντι-

θέσει πρὸς τὰ ὄνειρά σας καὶ μένετε λίαν συντετριμμένοι,
λίαν ἀπατημένοι.

Ἡ Ματθίλδη ἀπεπειράθη νὰ γελάσῃ, στενοχωρηθεῖσα ἐκ
τῆς θεωρίας ταύτης ἧτις τὴν ἀπέβλεπεν.

— Τί μέγα δυστύχημα! Ἄλλ' ὅταν ἐν ὄνειρον δὲν πραγ-
ματοποιηθῆ, τὸ ἀντικαθιστᾷ τις δι' ἄλλου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη
νὰ λαμβάνῃ τις τόσον τραχικὸν ὕψος.

— Ἀστεΐζεσθε περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ βίου μου ἧτις κα-
ταρρεῖ! Εἶπε ταῦτα διὰ φωνῆς τόσο πειστικῆς ὥστε ἡ
νεανὶς ἀκουσίως ἐφέλλισεν: Πτωχὸς νέος!

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ δείγματός τούτου τῆς εὐπλαγχνίας,
τείνων πρὸς αὐτὴν τὰς τρεμούσας χεῖράς του, μὲ χονδρὰ δά-
κρυα ἄτινα βραδέως ὠλίσθαινον ἐπὶ τῶν παρειῶν του, εἶπεν
ἐν παραφορᾷ:

— Εἶχον ὄνειροπολήσει, ἐγὼ ὅστις σὰς ἐλάτρευσα ἔσον
οὐδέμια ἄλλη γυνὴ ἐλατρεύθῃ, ὅτι ἡμέραν τινὰ, λαμβάνουσα
συμπάθειαν διὰ τὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτά μου, θὰ μὲ ἡγαπάτε
καὶ σεῖς. Εἶχον πλάσει ἀτελεύτητα ὄνειρα εὐδαιμονίας,
ἀλλὰ νῦν τὰ πάντα ἐτελείωσαν. . . ἐτελείωσαν καὶ ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν θὰ εἴσθε νυμφευμένη μὲ ἄλλον. . .

— Διατί δὲν μοι εἴπατε ποτὲ τοῦτο;

— Δὲν ἐτόλμων, ἐφοβούμην καὶ τὸ ἀνέβκλλον πάντοτε
διὰ τὴν αὖριον. Ἦλθον σήμερον διὰ νὰ σὰς ἀποχαριστίσω
ποτὲ πλέον δὲν θὰ μ' ἐπανίδητε. . . Δὲν δύναμαι νὰ παρευ-
ρεθῶ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος. . .
Ἴσως μακρόθεν ἡ λύπη μοὶ φανῆ ἦτο σκληρὰ. Χαῖρε,
δεσποινὶς Ματθίλδη, χαῖρε! . . . Καὶ ἂν ποτε ἐν τῷ νέῳ βίῳ,
ὅστις ἔρχεται δι' ἐσέ, λάβῃς ἀνάγκην ἐνὸς φίλου, ὅπου καὶ
ἂν εὐρίσκεσαι κάλεσέ με καὶ θὰ ἔλθω.

Δι' εὐμενοῦς ὀρητικῆς κινήσεως αὕτη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα
λέγουσα:

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτὲ.

Ἡ λεπτὴ αὕτη χεῖρ, τεθεῖσα ἐντὸς τῆς τοῦ Ροβέρτου, πα-
ρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα ἡλεκτρικοῦ κλοισμοῦ,
ἔκαστε τὴν πυρεσσουσαν παλάμην του καὶ πνοὴ παραφροσύνης
διήλθε τοῦ ἐγκεφάλου του, μὴ γνωρίζων δὲ τί πράττει τὴν
εἴλκυσε πρὸς ἐκυτὴν καὶ τὴν ἐνηγκαλίθη:

— Ματθίλδη, Ματθίλδη, διατί δὲν μ' ἀγαπᾷς;

Ἡ Ματθίλδη συγκεντρώσασα πάσας τὰς δυνάμεις της,
παράφορος, διότι εὐρεθὴ τοσοῦτον ἀσθενῆς ἐν ταῖς ἀγκάλαις
τοῦ νέου ἀνδρός, ἀπηλλάγη καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ μίαν λέξιν,
χωρὶς νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐφυγε δρομαίως ἐκ τοῦ κήπου.

Συντετριμμένος ἐκεῖνος ἐκ τῆς ἀπελπισίας ἔπεσεν εἰς τὰ
γόνατα καὶ ἐθρήνησε διὰ λυγμῶν σπαρακτικῶν τὴν ἐρωτι-
κὴν θλίψιν του, ἐνῷ ἄνωθεν αὐτοῦ οἱ κυκνοὶ μελισσοφάγοι
καὶ αἱ ἀηθόνες, ἐνθαρρυνθεῖσαι ἐκ τῆς ἐπανελθούσης γαλήνης,
διερραμφίζοντο εὐτυχεῖς.

Ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τοῦ ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου κυγκλιδῶ-
ματος τοῦ παραθύρου της ἡ Ματθίλδη, ἐφαίνετο παρατηροῦσα
τὸ σκότος, ὕπερ ἐπήρηχο βραθυμὸν εἰς τὴν γῆν. Οὐρανὸς
κυκνοῦ ὄχρου ἐξετείνετο ἄνωθεν αὐτῆς ἄνευ οὐδενὸς νέφους·
μακρόθεν ἐφαίνοντο χαράττουσαι αὐτὸν λεπταὶ ροδίνοι γραμ-
μαί, ἀσθενοῦς ροδίνου χρώματος ὕπερ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ-
μακροῦτο καὶ ἐχάνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐν εἴδει ἰσοχρόου ἀτμοῦ.
Ἡ γῆ ἐν ὄλῃ τῇ θαλερότητί της ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς Ἄρλε-

κίνος με πράσινα χόρτα, με χρυσοῦς στάχεις και βαθύχρουν τριφύλλιον. Ἐλαφρὰ ομίχλη ἀνυψοῦτο περιβάλλουσα τὴν φύτιν διὰ λεπτοῦ πέπλου· αἱ ὠραὶ τῆς ἀναπαύσεως θὰ ἐσημαίνον μετ' οὐ πολὺ. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νέας κόρης προσηλοῦντο ἐπὶ τῆς ὠραίας ταύτης εἰκόνας τῆς ἀναπαύσεως χωρὶς τὸ πνεῦμά της νὰ ἀντιλαμβάνηται ταύτης, διότι ἦτο ὅλως κατειλημμένη ἐκ τῆς σκηνῆς τῆς δειροστοιχίας.

Τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της ἐβάφοντο ἐρυθρὰ καὶ τὸ στήθος της ἀνυψοῦτο πιεζόμενον.

Τώρα ὅτε εὐρίσκετο εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου της, ὁ Ροβέρτος ἐτόλμησε νὰ τῆ κάμη ἀλωφελῆ ὁμολογίαν· ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀσπασθῆ.

Ὡ! τοῦτο ἦτο κακόν, κάκιστον! Τῆ ἐφάνετο ὅτι εἶχε μολύνει, κηλιδώσει ἐκ τῶν προτέρων τοὺς ὄρκους τῆς αἰωνίας πίστεως ἢν ἰὰ ὤμνεν εἰς τὸν κ. Δὲ Πρεσινύ· ὦ! τοῦτο ἦτο κακόν, κάκιστον! Ἐν τῇ ψυχῇ της ὅμως ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐπεθύμει, δὲν εὐρίσκειν οὐδεμίαν μνησικακίαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις τὴν εἶχε μεθύσει τοιοῦτοτρόπως, ἐξεγείρων ἐν αὐτῇ πάθος τοιοῦτον καὶ ἀφαιρῶν τὴν ἡρεμίαν ἐκ τῆς παρθενικῆς καρδίας της. Ἦδη ὁ μὲ ροδίνας γραμμὰς ὠχροκύανος οὐρανὸς ἀποτόμως ἐσκοτίσθη. Ἐπὶ ἐδάφους λευκοφαίου πλαταίαι αἰμοβαφεῖς ταινίαι ἀνεφάνησαν, ἐρυθροῦ χρώματος τοσοῦτον ζωηροῦ, ὥστε ἐφάνη εἰς τὴν Ματθίλδην ὡς ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἃς εἶχεν, ὅτι ἡ ἀθώα νεφέλη ἔφερεν αἰμοσταγῆ πληγὴν ὡς ἐκ τοῦ σφάλματος ὅπερ αὐτὴ διέπραξεν. Μὲ συμπελεγμέναις τὰς χεῖρας, μὲ τοὺς γλαυκοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς της πνιγμένους εἰς τὰ δάκρυα, ἡ Ματθίλδη ἀνεζήτει μέσον, δι' οὗ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν διαπραχθεῖσαν ἀμαρτίαν καὶ ἐφραντάσθῃ ὅτι ἐπειθὴ ἡ συγχώρησις ἔρχεται ἄνωθεν, ὁ οὐρανὸς θὰ τῆ ἀπέδιδε τὴν ἀθῶν γαλήνην της, ἐὰν ὁ μνηστὴρ της ἐξήλειπε τὴν μεθυστικὴν ἀνάμνησιν τῆς γλώσσης τοῦ ἀλλοῦ, ὑποτονθορίζων αὐτῷ τὰς αὐτὰς θερμὰς καὶ τρυφερὰς λέξεις, ὅτε τὰ χεῖλη της θὰ ἐξεπλύνοντο ἐκ τοῦ ἐνόχου ἐκείνου φιλήματος, ἐὰν ἐκεῖνος ὅστις εἶχε τὸ δικαίωμα, τῆ ἔδιδε φίλημα τρελλὸν καὶ περιπαθές. Καὶ ἀνευροῦσα ὀλίγη γαλήνην ἐν τῇ ἐλπίδι ταύτῃ τῆς συγχωρήσεως, ἡ Ματθίλδη ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ κατήλθεν.

(ἀκολουθεῖ)-

(Daniel Riche)

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΒΟΝΙΤΣῃ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ ΤΗΣ «ΕΝΩΣΕΩΣ»

Ἐπιστολὴ πρὸς ἀδελφὴν

Ἐν Βονίτση 11 Μαΐου 1897.

Πολλοὶ τραυματίαι προσῆλθον πρὸς ἡμᾶς, οἱ πλεῖστοι ἐλαφρῶς πληγωμένοι, πολλοὶ σπουδαιότερον, ἄλλοι δὲ φέρουσι τραύματα βαρῆα καὶ κινδυνώδη καὶ τούτους ἔχομεν εἰς ἴδιον οἶκον, εὐάερον, πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ μὲ κήπον. Ἡ οἰκία αὕτη διαπνέεται ὑπὸ τῆς θαλασσίας αὔρας, δροσερᾶς καὶ ζωογόνου, ἣτις συντελεῖ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς υγείας τῶν τραυματιῶν μας. Τὴν ἐκλογὴν ταύτην ὀφείλομεν εἰς τὰς κυρίας, καὶ μόνον εἰς αὐτάς. Ἐχομεν ἤδη εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν δύο θεραπευτήρια, ἐν μόνιμον, εἰς ὃ ἠθροίσκαμεν τοὺς βαρύτερον τραυθέντας, καὶ ἕτερον πρόσκαιρον, εἰς ὃ νοσηλεύονται ὀλίγοι διαρκῶς, οἱ πλεῖστοι δὲ οἱ μικρὰ ἢ ἐλάχιστα φέροντες τραύματα, καθαρίζονται, ἐπιδέονται, ἀνα-

παύονται, τρέφονται, καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἀποστέλλονται εἰς Ἀθήνας.

Ἐὰν ἀποβλέψω εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε ἀριθμοὺς τῶν ὁπωςδήποτε περιποιηθέντων ἀρρώστων, δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν ἐπέτυχε, διότι διήλθον διὰ τῶν ἐδῶ θεραπευτηρίων τῆς «Ἐνώσεως» καὶ νοσηλεύονται ἔτι πάντες σχεδὸν διακόσιοι. Δύναμαι δὲ νὰ συγχρῶ τὰς κυρίας διὰ τὸ μέγα καὶ εὐεργετικὸν ἔργον των. Ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς μεγίστας ἐνταῦθα δυσκολίας πρὸς εὑρεσιν τῶν ἀναγκαίων, καὶ πενιχρὰ ἂν ὑποτεθῶσι ταῦτα, νομίζω ὅτι κατωρθώθησαν οὐκ ὀλίγα καὶ ἐν σχετικῶς ὀλίγῳ χρόνῳ. Καὶ ἦτο δύσκολον ἐν ἀρχῇ νὰ ρυθμίσωμεν τὴν ὅλην ἐργασίαν ἕνεκα τῆς μὴ ταχείας συγκεντρώσεως ὅλου τοῦ ὕλικου ἡμῶν διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς συγκοινωνίας. Ἦδη ὅμως ἕκαστος ἰατρὸς ἔχει τὸν ἴδιον θάλαμον, ἐκάστη κυρία φροντίζει διὰ τὸν καθαρισμόν τοῦ θαλάμου, τὴν τροφὴν τῶν ἀσθενῶν, τὴν καθαρσιότητα αὐτῶν καὶ ἄλλας τινὰς προχείρους ἰατρικὰς ἐργασίας, τῶν ἰατρῶν περιοριζόμενων εἰς τὸ ἰατρικὸν αὐτῶν μέρος. Οὕτω μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως ἡμῶν προέβημεν ἀρκούντως, καὶ ἤδη βλέπομεν μειδιῶντα τὰ πρόσωπα ἐξ εὐχαριστήσεως, ἅτινα πρότερον ἦσαν κατηφῆ, μηδὲν προσδοκῶντα. Τοῦτο εἶναι δι' ἐμὲ τὸ βεβαίωτρον, τὸ δεικνύον τὴν βελτίωσιν τῶν πρὸς ἡμᾶς καὶ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον μετατροπῆς τῆς δράσεως ἡμῶν. Περικλήθης δὲ πρὸς τὴν καλὴν ταύτην μεταβολὴν ἐπήλθε καὶ ἡ τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ ἔπαυσαν αἱ πρότερον συχνὰ καὶ ὀρμητικὰ βροχαί. Ἦδη κατορθώνομεν νὰ συγκεντρονώμεθα καὶ συγγευματίζωμεν, ὅπερ παρέχει ἀνακούφισιν τινὰ ἐν μέσῳ τοῦ ἄλλως ἀναρροῦ ἡμῶν βίου. Μόνον δὲ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ κατορθοῦμεν νὰ συνομιλῶμεν καὶ ἡ συνδιάλεξις γίνεται εἰς τὴν ἐλληνικὴν, γαλλικὴν, ἀγγλικὴν, γερμανικὴν, ἐνίοτε καὶ ρωσικὴν, ὥστε ἡ συνάθροισίς μας ἀποτελεῖ μικρὰν τινὰ βιβλιωνίαν τοιοῦτοτρόπως κατωρθώθη νὰ γνωρισθῶμεν κάλλιον καὶ οὕτω ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ συναδελφότης ἐρριζοβόλησε μεγάλως. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν πολλῶν ἡμῶν ἀγώνων καὶ κόπων, τῶν μόλις κατὰ τὴν νύκτα διακοπτομένων, οὐδένα ἤκουσα παραπονούμενον, κυρίαὶ δὲ καὶ ἰατροὶ ἀποφάνονται ἐκ συμφώνου ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος καὶ ὁ πρὸς ἀγαθοεργίαν ζῆλος παρακωλύουσι πᾶσαν ἄλλην σκέψιν καὶ ἐνισχύουσι τὰς δυνάμεις καὶ ἀνακουρίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν πένιξ ἡμῶν θλιβερῶν ἐντυπώσεων. Ὅφειλό νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἐπερίμενα τίποτε ὀλιγώτερον καὶ αἰσθάνομαι ἐνδόμυχον ἀγαλλίασιν ἐν τῇ φιλανθρωπῳ καὶ ἐπιστημονικῇ δράσει μου μετὰ τοιοῦτων συνεργατῶν.

Πόσας ἀθλιότητας εἶδον κατ' αὐτάς, εἶναι ἀδύνατον νὰ σοι περιγράψω. Εἶδον γέροντα πρόσφυγα τῆς Ἡπείρου, προσελθόντα εἰς τὸ θεραπευτήριον διότι ἔπαυσε, νὰ ρίπτῃ βλέμματα βλοσυρὰ πρὸς τὴν τροφὴν, τὴν τότε διανεμομένην εἰς τοὺς πάσχοντας ἡμῶν. Ἠρώτησα αὐτὸν ἂν θέλῃ σούψαν· μοὶ εἶπεν ὅτι προτιμᾷ ἄρτον νὰ φέρῃ καὶ εἰς τὰ πεινῶντα τέκνα του Στρατιωτῆς τις προσῆλθεν ὡς πάσχων. Ἦτο ὠχρὸς, τὸ βᾶδισμα σπαλλόμενον, καὶ ἐφάνετο βαρῆως πάσχων. Τὸν ἠρώτησα ἂν πεινᾷ, ἀπήντησε μετὰ φωνῆς ἐσβεσμένης ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἔχει φάγει· τῷ ἔδωκα τεμάχιον ἄρτου, τὸ ἔλαβεν εὐχαρίστως, δὲν νύχαισθη ὅμως ἐκ τῆς

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῃ

Ἀξιότιμος Κυρία Κ. Παρρέν,

Ἐν τῷ τελευταίῳ ὑμῶν φύλλῳ ἀνέγνωσα μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως τὰ κατὰ τὴν δεκαετηρίδα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». Καὶ ἐγὼ πέραν τοῦ Ὡκεανοῦ καὶ ἐκ τοῦ Νέου Κόσμου ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς τὴν εἰδησιν νέας σας νίκης τὴν «Ἐγῶσιν τῶν Ἑλληνίδων» τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὴν ὑμετέραν.

Ἡ πατριωτικὴ φωνή σας, φερομένη ἕως ἐδῶ διὰ τῆς ἀγαπητῆς μας, «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» εἰσηκούσθη παρὰ τῶν ἐδῶ Ἑλληνίδων μας αἱ ὅποσαι λαμβάνουν θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὰ πράγματα τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος καὶ φλέγονται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ προσέλθουν ἀρωγοὶ εἰς τὸ μέγα ἔργον σας. Ὑπὸ τοῦ ἀγίου τούτου ἐνθουσιασμοῦ ὀρμώμεναι ἐνεργοῦσι διαφοροτρόπως μὲ τὴν ἔμφυτον εἰς αὐτὰς σοφίαν καὶ τὴν μεγάλην τῆς γυναικὸς καρδίαν, ὡς τοῦτο ἀπέδειξαν. Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Κας Φακίρη συνεστήθη ὁμὰς ἐλληνικὴ, κλάδος τῆς ἐν Ἀθήναις τόσο ἐνεργητικῆς λειτουργοῦσας «Ἐνώσεως», ἣτις τῇ συμπράξει τοῦ γηραιοῦ καὶ σεβάστου ἐνταῦθα προξένου κ. Μπότση ἐργάζεται μετὰ ζήλου. Σύμβουλοι γῆς τοιαύτης «Ἐνώσεως» εἶναι αἱ Καὶ Κ. Θ. Ράλλη, Π. Ράλλη, Ἀντωνίου Ράλλη, Π. Γαλάτη, Θ. Ζιζινία, Κ. Κατρίβη.

Αἱ εὐγενεῖς αὗται Κυρίαὶ κατέχονται ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ μεγάλου αἰσθήματος τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅπερ μόνον εἰς εὐγενεῖς βλαστάνει καρδίαις.

Μετὰ τὴν συναυλίαν, ἣν ἔδωκαν, σήμερον καταγίνονται παρετώδως εἰς συλλογὴν ἐράνων, ὧν τὴν πρώτην ἐκ 200 λιρῶν ἀποστολὴν των διεβίβασαν ἤδη τηλεγραφικῶς πρὸς τὴν «Ἐνωσίαν» σας.

Ἴδου ἀξιότιμος Κυρία, καὶ ἐτέρη ἰκανοποίησις δι' ὑμᾶς ἰδοὺ καὶ ἄλλη Νίκη. ἦν αἱ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ἑλληνί-

ποσότητος, τῷ ἔδωκα καὶ δεύτερον, τὸ κατεβρόχιθεν αὐθωρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν ἀκουμβήσας ἐπὶ κιβωτίου τινὸς ἀπεκομήθη! Τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἦσαν ἐλεεινά, καὶ τὸ πᾶν ἐδείκνυε μεγάλην κκουχίαν καὶ καταβολὴν δυνάμεων. Τοιαῦτα βλέπομεν ἐνταῦθα συχνότατα. Τὸ Σάββατον, 10 Μαΐου, προσῆλθον δέκα τέσσαρες στρατιῶται τραυματίαι, οὓς ἐδέχθημεν ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ, καὶ τέσσαρες βαρῆως πληγωμένοι, οὓς ἐτοποθετήσαμεν εἰς τὸ μόνιμον εἰς ἴδιον θάλαμον. Τὴν πρωίαν, ἠλλάξαμεν τὰ τραύματά των τοὺς ἐκαθαρίσαμεν καὶ ἡ δις Daysi Μάσσονος ἔδωκεν αὐτοῖς τροφήν. Ἀφ' οὗ δ' ἔλαβον καὶ ἄλλην τροφὴν μαζῆ των, ἀπῆλθον εἰς Ζαθέραν, ὅπως ἐπιβιβάσθωσιν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ μετενεχθῶσιν ἀλλαχοῦ. Ἀπῆλθον οὗτοι βραδέως βαδίζοντες, κεκυφότες ἢ ἐπὶ βκκτηριῶν στηριζόμενοι ἢ ὑπὸ ἄλλων φερόμενοι μέχρι τῶν ἀμαζῶν, διότι ἔχομεν ἤδη τοιαύτας ἐνταῦθα ἐξ Ἀθηνῶν, ἔλαβον καὶ καπνὸν πρὸς τῶν κυριῶν, καὶ αἱ εὐχαί των καὶ αἱ ἀναφωνήσεις τῶν εὐχαριστιῶν των ἐξεδηλοῦντο μετὰ συγκινητικωτάτης διαχύσεως. Αἰσθάνομαι δὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ὅτι ὁ Θεὸς παρέσχεν ἡμῖν τὴν εὐκαιρίαν νὰ φανῶμεν χρήσιμοι, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, καὶ νὰ ἄρωμεν μικρὸν τοῦ βάρους τῶν καταπονηθέντων τούτων ἀδελφῶν μας. Καὶ ἄλλοτε καὶ νῦν ἠσθάνθη ὅτι ἡ ἀγαθοεργία εἶναι αὐτάρκης, ὅτι ὁ πράττων τὸ καλόν, τὸ πράττει διὰ τὸ καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτό. Ἡ σοφία ὅμως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν πόσον θυμασίας τοῦτο διετύπωσεν· «ὃ ἂν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν μου, τῷ ἐλαχίστῳ, ἐποιήσατε, ἐμοὶ ἐποιήσατε!» Εἶναι δυνατὸν νὰ προσθέσῃ τις ἄλλο τι μεῖζον αὐτοῦ;...

Ἀναγκάζομαι νὰ διακόψω τὴν ἐπιστολήν μου, διότι ἡ κ. Καλαποθάκη, ἐρχομένη εἰς Ἀθήνας δι' ὀλίγον, ἀναχωρεῖ ἐν σπουδῇ.

Ὁ ἀδελφός σου
Ε. Μαγγίνης.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

Ἡ ὄψις τοῦ δωματίου τούτου μὲ ἤρσεν, οὐδὲν δ' ἠδύνατο νὰ μὲ ἀποσπάσῃ τῶν σκέψεών μου, ἠύχθη τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὴν Μαρίαν-Ἄνναν, ἀλλ' οὐδόλως ἐκοιμήθη.

Ἦγρον ψῦχος μὲ διεπέρα εἰς τὸ μέγα τοῦτο δωμάτιον, τὸ πρὸ πολλοῦ ἀκατοίκητον, τοῦ ὁποίου αἱ ὑπέμετροι διαστάσεις αὐξανόμεναι ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀπομονώσεώς μου, μοὶ προὔξουν εἶδος τρόμου. Ὁ ἄνεμος ἠΐθην ὄλονεν καὶ διεισδύων διὰ τῆς εὐρείας ἐστίας ἐν τῷ δωματίῳ μου ἐκίνησε τὰ βαρῆα παραπετάσματα τῆς κλίτης μου. Τὰ συρίγματα ταῦτα μὲ ἔκαμον νὰ φρίττω, μοὶ ἐφάνετο ὅτι ἤκουον κάποιον κλαίοντα περὶ ἐμέ.

Ἡ ἡμέρα ἐφάνη τέλος, μελαγχολικὴ καὶ βροχερὰ ὡς ἡ προτεραία. Ἐτρέξα εἰς τὸ παράθυρον. Διὰ μέσου τῶν κλάδων τῆς ἀμπέλου παρετήρησα τὸν μικρὸν κήπον. Ρόδα ὠχρὰ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀποφυλλισθέντα, λεπτὰς δάλιας, μερικὰ δενδρόλλια ἀπλοῦντα τοὺς ἀτάκτους κλάδους των εἰς τὰς στενὰς δενδροφυτείας, ἰδοὺ ὅτι εἶδον εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα. Δεξιόθεν ἡ ἀπέραντος πεδιάς, τὴν ὁποίαν διήλθομεν τὴν προτεραίαν, ἀριστερόθεν πυκνὴ φυτεία καστανῶν, ἀρχομένη ὅπισθεν

λοφίσκου τινὸς καὶ φθάνουσα ἐπικλινῶς μέχρι τοῦ ὑπὸ τῶν βροχῶν αὐξηθέντος ρυακίου, ἰκανῶς ἀπέχοντος τῆς μικρᾶς οἰκίας. Μακρόθεν ὁ ὄριζων, βεθυισμένος εἰς ἡμίφως, δὲν ἐπέτρεπεν οὐδεμίαν ἰδέαν νὰ σχηματίσῃ τις περὶ τῆς θεᾶς τοῦ χωρίου. Κατεκλίθην καὶ πάλιν καὶ ἔμεινα εἰς τὴν κλίνην μου σκεπτομένη πολλὰ θλιβερὰ μέχρις οὗ ἡ Μαρία-Ἄννα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα, ἐδοκίμασα νὰ ἐξέλθω ὀλίγον εἰς τὸν κήπον, ἀλλὰ παρευθὺς ἐπανῆλθον ἀποθεαρμένη ἐκ τοῦ πολλοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ ἀέρος. Εἶχον φέρει μετ' ἐμοῦ μερικὰ βιβλία, ἠθέλησα ν' ἀναγνώσω, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκεντρώσω τὰς σκέψεις μου καὶ τὸ βιβλίον ὠλισθήσεν ἐκ τῶν χειρῶν μου.

Ἡ ἀβεβαιότης τοῦ μέλλοντος μ' ἐστενοχώρει. Ἦμην ἄνευ πόρων καὶ ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ δημιουργήσω τρόπον πρὸς εὑρεσιν αὐτῶν, διότι προὔξιμων ν' ἀποθάνω μᾶλλον τῆς πείνης παρὰ νὰ ζήτῃσω τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ μου.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπόφασίς τοῦ νὰ κρύψω τὸ παρελθόν μου μοὶ ἀπήγορεύε νὰ σκεφθῶ περὶ θέσεως, ἣτις ἀπήγει προσωπικὴν ἐμπιστοσύνην. Αἱ συστάσεις ἐχρησίμευον ὅσον καὶ ἡ γνωριμία. Τὸ θάρρος δὲν μὲ ἔλειπεν, ἀλλ' ὅτε τὴν ἐσπέραν εὐρέθην μόνη εἰς τὸν μέγαν θάλαμόν μου, κακῶς φωτιζόμενον ὑπὸ ἀσθενοῦς λάμπρας καὶ ὅτε ρίψασα τὸ βλέμμα περίε ἐμοῦ ἠσθάνθη ἱμαυτὴν ἐγκαταλειμμένην καὶ κατεστραμμένην δι' ὅλους, τοὺς ὁποίους ἠγάπων· ὅταν ἐσκέφθην ὅτι ἡ ἀπομόνωσις αὕτη θὰ ἦτο αἰωνία, ἠσθάνθη ἄφατον θλίψιν. Ἐξω τὰ πάντα ἦσαν σύγχυσις καὶ σκότος. Ὁ θαλάσσιος ἀήρ, διαπερῶν τὴν ἔρημον ξηρὰν συνεκρούετο πρὸς τὰς γωνίας τῆς οἰκίας μετ' ὀξέων συριγμάτων, ἡ βροχὴ, ἣτις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἔπαυεν, ἔπιπεν

δες σὰς πέμπουσιν ὡς τεκμήριον τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνης των, εὐχόμεναι εἰς τὴν φίλην «Ἐφημερίδα μας τῶν Κυριῶν» μακροβιότητα ἐπ' ἀγαθῶ καὶ τοῦ φύλου μας καὶ τῆς πατρίδος.

Ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ.

Μαρία Δ. Βακαβάκα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ:

Ἐν Βρυξέλλαις συγκαλεῖται κατὰ τὸν προσεχῆ Αὐγούστον Διεθνὲς Συνέδριον Γυναικῶν. Τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τὸ πρόγραμμα ζητήματα ἀνάγονται ἰδίως ἐπὶ τῶν οικονομικῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός.

Ἡ διοργανίτιζουσα τὸ Συνέδριον τοῦτο Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται παρὰ τῶν κ. κ. Μαργαρίτας Κυδερλιέ, Λεονίας Λα Φονταίν καὶ Μαρίας Ποπελέν.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ συνεδρίου θὰ συζητηθῆ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ δικαίωμα τῆς γυναικός νὰ κτίσται ὡς μάρτυς εἰς πολιτικὰς δίκας· νὰ ἀποτελῆ ἐνεργὸν μέρος τῶν οἰκογενειακῶν συμβουλίων· νὰ εἶναι κηδεμῶν καὶ νὰ ἐπιζητῆται ἡ πατρότης τῶν ἐκτὸς τοῦ γάμου γεννωμένων τέκνων.

Μεταξὺ τῶν οικονομικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός, πρῶτον φέρεται τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἀμοιβῆς· τὸ δικαίωμα τῆς γυναικός τοῦ νὰ διαθέτῃ τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας της κέρδος· τὸ δικαίωμα αὐτῆς ὡς ἐμπόρου νὰ ἐκλέγῃ καὶ ἐκλέγεται εἰς τὰ ἐμποροδικεῖα καὶ εἰς τὰ βιομηχανικὰ καὶ ἐργατικὰ συμβούλια. Εἰς τὴν φιλανθρωπίαν θὰ ἐπιζητηθῆ ἐπίσης ἡ μεγαλύτερα τῆς γυναικός ἐπέμβασις διὰ τῆς ἐπισήμου συμμετοχῆς της εἰς δημόσια φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Θὰ ἐπιζητηθῆ ἔτι διὰ τοῦ Συνεδρίου τούτου ἡ ἐπέκτασις τῆς γυναικείας ἀλληλεγγύης καὶ ἡ σύστασις συνδικάτου τῆς γυναικείας δημοσιογραφίας.

ἤδη κρουνηδόν. Περιεσταμένη εἰς τὴν γωνίαν τῆς εὐρείας ἐστίας παρηκολούθουν διὰ τῶν βλεμμάτων μου τὸν καπνόν, ὅστις ἐνῶ ὑψοῦτο μετ' ἡρέμους ἐλιγμούς ἀπώθειτο συχνάκις ὑπὸ τοῦ ἔξωθεν πνεύματος ἀνέμου, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀποφῆρον τὰ διεσπαρμένα νέφη ἀνέβαιναν, ἀνέβαινε πάντοτε, ἐξαφανιζόμενος ἐν τῇ καπνοδόχῃ.

Ἡ θύελλα καθυπάσθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, τὸ φῶς συννεφώδους ἡμέρας διεδέχθη τὸ σκότος τῆς τρομερῆς ἐκείνης νυκτός. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔρριψα ἐπὶ τῶν ὤμων μου ἐπανωφόριον καὶ ἐξήλθον. Ἡσθάνομην τὴν ψυχὴν μου πιεζομένην ὑπὸ μαύρης ἀπελπισίας. Ἦρχισα νὰ βαδίζω ἐνώπιόν μου εἰς τὸν ἔρημον ἐκεῖνον τόπον, χωρὶς κἄν νὰ γνωρίζω ποῦ πηγαίνω.

Πόσας ὥρας ἐβάδισα οὕτω καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνωσθ. Τοῦτο μόνον ἐνθυμῶμαι ὅτι ἡ θύελλα ἐπανεληφθη τρομερωτέρα τῆς νυκτερινῆς καὶ ὅτι ἠναγκάσθη, περιπλανηθεῖσα, νὰ τρέξω πολὺ, ὅπως εὖρω ἄστυλον. Καὶ ἡ νύξ ἐπήρχετο σκοτεινὴ, ἀπειλητικωτέρα τῆς τρικυμιώδους ἡμέρας.

Παρατηρήσασα ἀσθενῆ λάμπιν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν διηθύνθη πρὸς αὐτὴν καὶ εὐρέθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν εἶτοδον μικρᾶς αὐλῆς, ἐστρωμένης μετ' ἰσθίου καὶ φωτιζομένης δι' ἀμυδρῶ φωτὸς φανοῦ. Ὑψηλοὶ τοῖχοι ἀνοιγμένοι διὰ στενῶν παραθύρων τὴν περιεκύκλουν ἐκ τριῶν πλευρῶν. Δεξιόθεν χαμηλὴ θύρα ἤτο ἡμιάνοικτος, τὴν ὄθησα καὶ εἰσῆλθον εἰς τι παρεκκλήσιον.

Τὸ θυσιαστήριον ἐφωτιζετο καὶ γέρον ἱερεὺς ἱερούργει, ἀλλὰ τὸ εὐάριθμον ἐκκλησίασμα ἔμενεν εἰς τὸ σκότος. Δεξιόθεν τοῦ θυσιαστηρίου ὑψηλὴ κιγκλίσ, ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἔπιπτε παραπέτασμα ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος μετ' ἀκόμψους πτυχάς, ἀνήγγελλε τὴν παρουσίαν τῶν ἐγ-

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίαις ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτῆ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος

ΜΕΓΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΓΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ Ὁδὸς Κολοκοτρῶνη ἀριθμὸς 22

Ἡ μακαρονάδα εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν προσφιλες φαγητὸν τῶν μεσημερινῶν λαῶν. Μακαρονάδες, σουπες, πιλάφια εἶναι τὸ σύνθετος ἄρτυμα τοῦ κρέατος, πολλάκις δὲ καὶ ἀναπληροῦ αὐτὸ διὰ λόγους οικονομικούς. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ τόσον νόστιμα καὶ θρεπτικὰ φαγητὰ ἀποτυγχάνουν, ἐὰν αἱ πάσαι, ἐξ ὧν κατασκευάζονται δὲν εἶναι πρώτης ποιότητος.

Τὸ ἀτμοκίνητον μακαρονοποιεῖον τοῦ κ. Γρ. Κωνσταντοπούλου κατασκευάζει πάσας πρώτης ποιότητος μετ' ἄλλερα ρωσικὰ τὰ μόνον εἰδικὰ διὰ μακαρόνια. Καὶ δὲν εὐρίσκει τις μόνον πάστες εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτὰ ρύζια καὶ ἔλαια καὶ τυρία καὶ καφέδες καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀποικιακῶν, ὥστε νὰ γίνεταί ἀληθὴς συναγωνισμὸς μετὰ τὰ μεγαλύτερα τῆς πόλεως μας ἐδωδιμοπωλεῖα, διότι καὶ αἱ τιμαὶ του εἶναι λογικαὶ καὶ ἡ ὑπηρεσία πρόθυμος.

ΤΣΟΚΟΛΑΤΑ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Ἡ Παγκοσμίου φήμης τσοκολάτα Παυλίδου εἶναι τὸ λεπτότερον καὶ ἠδύτερον πρόγευμα, ἀνωτέρα ἀσυγκρίτως τοῦ καφέ ὡς μὴ βλάπτουσα ποσῶς τὰ νεῦρα, ἀλλ' ἀπεναντίας δυναμόνουσα ταῦτα. Εἶναι ἡ δυναμικωτέρα καὶ θρεπτικωτέρα τροφή ὡς περιέχουσα ἐν μεγάλῃ ἀναλογίᾳ πάντα τὰ πρὸς θρέψιν ἀπαιτούμενα συστατικά. Πωλεῖται ἀντὶ 5 δραχ. ἡ ὀκτὴ ἢ δὲ βανίλλιας δρ. 6.60 καὶ ἐκάστη ὀκτὴ ἀρκεῖ διὰ τριάντα καὶ πλέον μεγάλα προγεύματα.

κλειστων μοναχῶν. Μετ' ὀλίγον μονότονοι καὶ κλαυθμηραὶ φωναὶ ἤρχισαν νὰ ψάλλωσι τὴν ἑσπερινὴν ἀκολουθίαν. Ἐγονυπέτησα εἰς τὴν μᾶλλον σκιερὰν γωνίαν τοῦ ἐσωνάρθηκος καὶ ἀφέθη νὰ λικνισθῶ ὑπὸ τῶν ἀσμάτων των, τὰ ὁποῖα εἰς ἕκαστον στίχον τῶν ψαλμῶν ὑψοῦντο καὶ κατέπιπτον μετ' ὕψους μονότονον. Πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχον εἰσέλθει εἰς ἐκκλησίαν, τὴν τελευταίαν φορὰν ἡ Λουίζα μετ' ἐμὲ παρεκολούθει. Ποία ἄβυσσος μεταξὺ μας ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Εἰς τὸν θόρυβον τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν προσευχῶν ἡσθάνομην εἶδος εἰρήνης, γονυπετῆς μετ' ἐκλεισμένα βλέφαρα, μετ' ἡμίση ἀφωνα, μολὶς ἐτόλμων νὰ ἀναπνεύσω, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε σιγὴ, τὰ κηρία ἔσθυσαν καὶ οἱ παρευρισκόμενοι ἤρχισαν νὰ διασκορπίζονται. Ἐπρεπε ν' ἀναχωρήσω.

Ὁ Θεέ! ἀνέκραξα, ἐν ὑπερτάτῃ ἀγωνίᾳ ἐν ὑψίστῳ ἐνθουσιασμῶ. Ἀθάνατε Θεέ, ὅστις ἀκούεις τοὺς στεναγμούς μου, Θεέ ἐλεημονέστερε τῶν ἀνθρώπων, ἐπιεικέστερε καὶ αὐτῆς τῆς συνειδήσεώς μου. Ἄγιε Θεέ, ἔζησα ἐν ὑπερηφανίᾳ, ἡ ὑπερηφανία μου μετ' ἐμὲ κατέστρεψε. Πρὸς σὲ ἀποτείνομαι, Ὑψίστε, σῶσε τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου. Ἐλαφρὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὄμου μετ' ἐκάμε νὰ φρικιάσω. Ἦτο γυνὴ ἐνδεδυμένη φόρεμα κατὰ τὸ ἥμισυ λαϊκὸν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μοναχικόν.

— Ὁ Θεὸς κλείσθη, εἶπε.

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐκκλησία αὕτη;

— Ἀγαθότης καὶ εἶναι ἄστυλον διὰ τὰς μετανουούσας κόρας.

Ἀπεσῶρθη μετ' ἡθὸς ἐξαλλοῦ ὡσεὶ μετ' ἐπὶ πρὸς ἐσθλοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους.

(ἀκολουθεῖ).